

Kristianstad 21.2.47

H. O.

Durekond Rajamaa!

Palun südamest andeks, et julgen
tülitada. Palju, palju kordi olen karatsunud
kirjutada, aga ikka olen nagu kartnud.

Loodetavasti mäletate veel meid
Lihulas elamise päinest. Olime ju tol
ajal üsna lähedased naabrid. Nüüd
oleme võõrsil, ilma et seda oleksime
karatsunudki. Minu süda tuleb, - see on üsna
pikk lugu, aga sellest ma ei hakkaagi
kirjutama, sellepärast et see on üsna tavaline
nagu paljudel, paljudel kaasmaalastel.

Elame lõunas, raiikuses liunakeses, selle-
pärast vist eestlasti arvigi siin nii raiikese-
vast 30 ümber. Töötame, täht. muna, abikaasa ja
poeg kõik kolmekesi kohalikus tekstiilvabrikus,
vansti juba kaks aastat. Alguul Ilmar oli
joonsepoisiks apteegis, nüüd tuli ka vabrikusse

kuuks ta oma arvates on juba liig suur poorsu-
 ports (peatselt 17a). Tööga tuleme toime, kuigi
 see algub tundus väga raskena, tundus isegi nii
 raskena et sageli õhtul punu-räsimine hoodisse
 heitis oli ainsaks sooviks, kui vaid hommikul
 enam ei tarvitsuks ärgata, et jälle otsast
 alata. Aga inimese harjub kõiguga, nüüd on
 juba jätku töölt tulles üna vapralt asuda
 perevaise kohustuste täitmisele. Mina töotan
 rahituses s.o. üks nädal hommiku pooltunnil
 algusega kell 5-13.30 ja järgmine nädal päev
 lõunat 13.30-22, on vaid 15 minutitruu vahuaeg,
 see ongi eriti räsitar et nii pider tööaeg. Nii sageli
 oleme kavatsunud otsida paremaid töökohti, aga
 ei oska meellegiga alata. Millel abitaasal on
 väga raske ja must töö, ta on jäänud kuidagi
 apaatsus, ütleb et tal on sageli tunne nagu
 poleks võimeleegi enam meellegis muuks.
 Algul püüdis saada oma kutsaale kuni selgus
 et posti-teug. teenistusse väärmaalasi et võtta,
 siinne väikelüün aga ei võimaldanud ka
 midagi lahendada. Nii me siin ajame päevi edasi
 ja ajaks vast veelgi kui ei oleks muut selmasi
 pärast. Tunnem lausa füüsilist valu, kui näen
 teda töötamas raskus, kus ta midagi ei õpi,

aeg aga kaob, aasta aasta järel ja praagi on
sirnunud mekks ilma haiduseta, ilma keituta.
See ongi mure mis vauab ja mille pärast pööran
Rajamaa palvega Iii poole, vast teate
-midagi sooritada. Arvame et kooliüksus on
talle sulitud. Eesti jõudis ta lõpetada ainult
algkooli. Siin puudub ka eesti täienduskool, ol-
vaid paar-kolm pühapäeva, siis lõpetati keha
õpetaja siirdus teise linna elama. Käesoleva
aasta kevadel Ilmar lõpetas kaubandus-ala
kahe aastase kursuse siinsel Õhtu-tehnika kooli
juures. Sellega pole aga veel mingisuguseid
eelusi - peaõppeainetes on vaid raamatupidam-
ine, masinaväri ja matemaatika. Edasi õppima
kaubandusalal aga ei pääse vastava eelhariduse
puudumisel. Jääb vaid üle õppida midagi
praktilist.

Muu väikese poisiaga Priit'iga laastam, on
lugu parem õpit roostel koolis ükl. tal läheb
hästi, oli jõulude ajal päris uhke oma heale
"Bettylle". Katjuns jääb aga ilma emmakuu
õpetusest. Oleme siin võõrsil ilma omakoduse

ja vähimasti tulla vaatata vast sellepärast nii saamatuid oamegi et nii üksinda.

Kodumaalt olen saanud ühe kirja, Tartust oma emalt, kiri oli väga napitõnaline, kodukohta - Lihulasse pole ma pugesund kirjutade. Oma kirjutas et minu vend keda venelased 1941 a mobiliseerid on tagasi tulnud. Minu abikaasa õde (Adeli Pürsoo) keda kindlasti mäletate ei ole ära oma abikaasast mingisuguseid teateid saanud. Tuleb tal vist üksinda oma poja kuni seureis kasvatada. Laksu ajal ta oli jällegi õpetajaks Lihulas, tõimalein et uuüdki, mis talle kindlasti palju, palju vaevusi valmistab.

Armas hr. Rajamaa, palun kui Teil juhtub kunagi veldi vaba aega ehk kirjutate muulle - kuudes elate, mida teete, kuidas lähete tütrekestele jne. Nii paljust tahaks muulde - ja palun ärge unustage hr. Rajamaa häätsahlitken nõuannet.

Tuhat tervist kogu perle!

adr: Lastageplatsen 1.
Kristianstad.

Ilse Pürso perle.

Free

hem.

mag. Rajamäa

Öesti Komitee

Skvaddagränd 2 E

Stockholm.

287

A 48: Ilev Pirso, lastageplatsen 1.
Kristianstad